

Chambre des Représentants

•Kamer der Volksvertegenwoordigers

19 FÉVRIER 1952.

19 FEBRUARI 1952.

PROPOSITION DE LOI

portant modification des articles 21, 22 et 23 du Code Pénal, de l'article 7 de la loi du 31 mai 1888 et de l'article 214 i) du Code Civil concernant l'interdiction légale.

AMENDEMENTS

PRESENTES PAR LE GOUVERNEMENT.

Article premier.

Supprimer cet article.

JUSTIFICATION.

Le Gouvernement estime que la suppression de l'interdiction légale pour les condamnés contradictoirement à la détention ordinaire, en cas de concours d'infractions, ne se justifie pas.

Si le concours n'est pas, comme la récidive, une cause légale d'aggravation de la peine, il indique néanmoins une culpabilité plus grande qui justifie une exception à la faveur accordée par le législateur aux condamnés à la détention ordinaire.

D'autre part, en cas d'infraction à l'article 118bis du code pénal, commise à la fois avant et après le 29 janvier 1943 la juridiction saisie peut considérer qu'il y a seulement un délit unique, les différents faits de collaboration ne constituant que la manifestation d'une seule et même intention criminelle.

Enfin, dans de nombreux cas, la règle énoncée par le 2° de l'article 21 du code pénal se justifie parfaitement, notamment lorsqu'un individu coupable de collaboration politique a commis également des dénonciations à l'ennemi, infractions frappées de peines de droit commun. Il arrive alors fréquemment que la peine prévue pour le crime politique étant plus forte que celle qui est prévue pour les dénonciations le coupable soit condamné à la détention ordinaire.

Art. 2.

Remplacer le texte de cet article par ce que suit :

L'article 7 de la loi du 31 mai 1888 établissant la libération conditionnelle et les condamnations conditionnelles

Voir :

157 (S. E. 1950) : Proposition de loi.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van artikelen 21, 22 en 23 van het Wetboek van Strafrecht, van artikel 7 der wet van 31 Mei 1888 en van artikel 214 i) van het Burgerlijk Wetboek betreffende de wettelijke ontzetting.

AMENDEMENTEN

VOORGESTELD DOOR DE REGERING.

Eerste artikel.

Dit artikel weglaten.

VERANTWOORDING.

De Regering is van oordeel dat de opheffing van de wettelijke ontzetting ten laste van de personen die op tegenspraak bij samenloop van misdrijven tot gewone hechtenis veroordeeld werden, niet gerechtvaardigd voorkomt.

Indien de samenloop niet zoals de herhaling een wettelijke reden is om de straf te verzwaren, toch wijst zij op een grotere schuld die een uitzondering rechtvaardigt op de gunst door de wetgever verleend aan hen die tot gewone hechtenis worden veroordeeld.

Anderzijds kan het gerecht dat de zaak te behandelen krijgt in geval van inbreuken op artikel 118bis van het Wetboek van Strafrecht, gepleegd zowel vóór als na 29 Januari 1943, deze als één enkel misdrijf aanzien, daar de verschillende feiten van collaboratie slechts de uiting zijn van één en hetzelfde misdadig inzicht.

Tenslotte is de regel, voorzien bij het 2° van artikel 21 van het Wetboek van Strafrecht, in tal van gevallen gans verantwoord, onder meer wanneer een bepaald persoon zich benevens aan politieke collaboratie, ook schuldig heeft gemaakt aan verklipping aan de vijand op welke misdrijven straffen van gemeen recht toepasselijk zijn.

Het gebeurt aldus dikwijls dat de schuldige veroordeeld wordt tot gewone hechtenis om reden van het feit dat de straf, voorzien voor het politiek misdrijf, zwaarder is dan deze voorzien voor de verklippingen.

Art. 2.

De tekst van dit artikel vervangen door wat volgt :

Artikel 7 der wet van 31 Mei 1888 waarbij de voorwaardelijke invrijheidstelling en de voorwaardelijke veroorde-

Zie :

157 (B. Z. 1950) : Wetsvoorstel.

G.

dans le système pénal est remplacé par la disposition suivante :

« L'interdiction légale est suspendue et la prescription des peines ne court pas pendant que le condamné se trouve en liberté, en vertu d'un ordre de libération qui n'a pas été révoqué. »

» La prescription ne peut pas être invoquée dans le cas prévu à l'alinéa 4 de l'article 4 ci-dessus.

» Dans le même cas, l'interdiction légale ne reprend son cours qu'au moment où le condamné est détenu en exécution de sa peine. »

JUSTIFICATION.

Par souci de concision, le Gouvernement estime préférable d'introduire la modification proposée dans l'alinéa premier de l'article 7.

D'autre part, en présence de l'alinéa 4 de l'article 4 de la loi, il a paru nécessaire de disposer dans l'intérêt des tiers que l'interdiction légale ne reprend son cours qu'au moment où le condamné est détenu en exécution de sa peine.

Art. 3.

Remplacer le texte de cet article par ce que suit :

L'alinéa premier de l'article 22 du Code pénal est remplacé par la disposition suivante :

« L'interdiction légale enlève au condamné la capacité d'administrer ses biens et d'en disposer si ce n'est par testament et par contrat de mariage.

JUSTIFICATION.

La conjonction « ou » est remplacée par « et » afin d'éviter que le texte ne puisse être interprété comme offrant à l'interdit une alternative.

Art. 5.

Supprimer cet article.

JUSTIFICATION.

Le Gouvernement propose la suppression de cette disposition qui appelle les plus sérieuses réserves.

S'il est logique qu'en cas d'absence ou d'interdiction judiciaire d'un époux, le juge de paix puisse statuer sur pied de l'article 214 i) du code civil, sans recueillir ses explications, on n'aperçoit pas l'opportunité d'étendre cette procédure à l'interdit légal et au détenu. Alors que dans les premiers cas, l'un des époux se trouve dans l'impossibilité d'exprimer ou d'exprimer sainement sa volonté, cette impossibilité n'existe pas quand cet époux est interdit légal ou simplement détenu. Le détenu peut être amené devant le juge de paix pour proposer ses moyens de défense. Les inconvénients que peuvent présenter ces transfèrements doivent céder le pas aux droits de la défense. Si le détenu est, en outre, interdit légal, son curateur le remplacera dans la procédure. Le curateur de l'interdit légal est d'ailleurs tout désigné pour régler les besoins du ménage selon les conditions et la fortune des intéressés.

Si c'est l'autre époux qui est curateur, il pourra être procédé d'urgence à la désignation d'un curateur *ad hoc*.

Le Ministre de la Justice,

lingen in het strafstelsel worden ingevoerd, wordt vervangen door de volgende bepaling :

« De wettelijke ontzetting is geschorst en de verjaring van de straffen loopt niet terwijl de veroordeelde in vrijheid is krachtens een vrijlatingsbevel dat niet ingetrokken werd.

» De verjaring kan niet ingeroepen worden in het geval voorzien bij het 4^{de} lid van bovenstaand artikel 4.

» In hetzelfde geval gaat de staat van wettelijke ontzetting slechts opnieuw in op het ogenblik dat de veroordeelde gedetineerd is ter uitboeking van zijn straf. »

VERANTWOORDING.

Bondigheidshalve acht de Regering het wenselijk de voorgestelde wijzigingen in te schakelen in het eerste lid van artikel 7.

Wegens de bewoordingen van lid 4 van artikel 4 van de wet, lijkt het anderzijds nodig in het belang van derden te bepalen dat de wettelijke ontzetting slechts opnieuw ingaat op het ogenblik dat de veroordeelde gedetineerd is ter uitboeking van zijn straf.

Art. 3.

De tekst van dit artikel vervangen door wat volgt :

Het eerste lid van artikel 22 van het Wetboek van Strafrecht wordt vervangen door de volgende bepaling :

« De wettelijke ontzetting ontnemt de veroordeelde de bekwaamheid om zijn goederen te beheren en er over te beschikken tenzij bij testament en bij huwelijkscontract. »

VERANTWOORDING.

Het voegwoord « of » wordt vervangen door het voegwoord « en », ten einde te vermijden dat de tekst zou uitgelegd worden als zou hier slechts het een of het ander mogelijk zijn.

Art. 5.

Dit artikel weglaten.

VERANTWOORDING.

De Regering stelt voor deze bepaling te laten wegvallen om reden van de ernstige bezwaren die er tegen kunnen aangevoerd worden.

Zo het redelijk voorkomt dat ingeval van afwezigheid of gerechtelijke ontzetting van een echtgenoot, de Vrederechter kan beschikken op voet van artikel 214 i) van het Burgerlijk Wetboek, zonder gehouden te zijn inlichtingen in te winnen, is het nochtans niet duidelijk waarom deze procedure zou moeten uitgebreid worden tot de wettelijk ontzette of tot de gedetineerde. In de eerste gevallen, is een der echtgenoten inderdaad in de onmogelijkheid zich te verweren of minstens volwaardig zijn wil te laten kennen. Dit is niet het geval wanneer deze echtgenoot wettelijk ontzet is of alleen maar aangehouden. De gedetineerde kan vóór de Vrederechter worden gebracht en er al zijn verdedigingsmiddelen laten gelden. Zo die overbrengingen in zekere mate hinderlijk kunnen zijn, toch heeft het recht van verdediging de voorrang. Zo de gedetineerde daarbij wettelijk ontzet is, zal zijn curator hem bij de rechtspleging vervangen. De curator van de wettelijk ontzette is overigens volledig aangewezen om de behoeften van het huisgezin te regelen, naar gelang van de omstandigheden en de vermogenstoestand van de belanghebbenden.

Zo de andere echtgenoot curator mocht zijn, kan er zonder verwijl tot de aanduiding van een curator *ad hoc* overgegaan worden.

De Minister van Justitie,

J. PHOLLEN.